

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 590/2015-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ASTIRO, s. r. o., Kúpeľná 6663/6, Prešov, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Janči, s. r. o., Dončova 1451/21, Ružomberok, za ktorú koná advokát JUDr. Ladislav Janči, vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 9/2015-1222 z 27. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ASTIRO, s. r. o., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ASTIRO, s. r. o., Kúpeľná 6663/6, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 9/2015-1222 z 27. apríla 2015, ktorou žiada vydať tento nález:

„Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 1 Co 9/2015 zo dňa 27. apríla 2015, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu v Humennom 6 C 203/2004 z 22. októbra 2014 porušil základné práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 46 ods. 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1 Co 9/2015 zo dňa 27. apríla 2015, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu v Humennom 6 C 203/2004 z 22. októbra 2014 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Porušovateľ práva je povinný nahradiť všetky trovy tohto konania.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka je ako žalobkyňa účastníčkou konania pred Okresným súdom Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 203/2004, v ktorom sa domáha proti [REDAKOVANÉ], ako žalovanej (ďalej len „žalovaná“) za účasti viacerých vedľajších účastníkov náhrady škody.

Okresný súd rozsudkom č. k. 6 C 203/2004-1138 z 22. októbra 2014 (po tom, čo bol jeho skorší rozsudok č. k. 6 C 203/2004-82 z 30. septembra 2011 potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 Co 23/2012 z 22. októbra 2012 a tento rozsudok krajského súdu bol zrušený nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 562/2013-60 z 23. januára 2014 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie) rozhodol tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľke 1 132 320,73 € s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Pri určovaní výšky náhrady škody vychádzal zo znaleckého posudku č. 12/99 znalca [REDAKOVANÉ], ktorý takouto sumou vyčíslil škodu na stavebnom objekte.

Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, ktorá poukázala na to, že tento rozsudok podobne ako predchádzajúce rozhodnutia okresného súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

Krajský súd uznesením č. k. 1 Co 9/2015-1222 z 27. apríla 2015 rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 203/2004-1138 z 22. októbra 2014 vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec okresnému súdu, pretože „rozsudok súdu prvého stupňa bol vydaný na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a navyš aj nepreskúmateľný“. V odôvodnení tohto rozhodnutia krajský súd poukázal na nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 562/2013-60 z 23. januára 2014 a ďalej uviedol:

„Za týchto okolností je potrebné mať za preukázané, že k odovzdaniu predmetného hotela [redacted] žalovanému skutočne došlo a v závislosti od toho vznikla povinnosť na strane žalovaného sa o tento hotel ako predmet záložného práva (záloh) aj riadne starať, čo vyplýva z ustanovenia § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka, vrátane povinnosti záloh opatrovať a chrániť ho pred poškodením, zneužitím a zničením.

Za týchto okolností zodpovedá záložný veriteľ za škodu, ktorá vznikla na predmetnom zálohu v zmysle § 145 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka a tejto zodpovednosti sa môže zbaviť, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať, pričom svojej zodpovednosti sa nemôže zbaviť poukazom na to, že plnil opatrenia orgánov hospodárskeho riadenia.

Teda za situácie, že na predmete záložného práva (zálohu) škoda vznikla leží dôkazné bremeno v súvislosti so zbavením sa zodpovednosti za túto škodu na žalovanom v zmysle § 145 ods. 2 Hospodárskeho zákonníka. Zároveň je potrebné konštatovať, že žalovaný v doterajšom štádiu konania takéto dôkazy nepredložil.

Stalo sa tak však aj v dôsledku toho (a v tomto smere je potrebné súhlasiť s odvolacími námietkami žalovaného a vedľajších účastníkov), že súd prvého stupňa nevykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a bez akýchkoľvek dôvodov nevyhovel návrhu žalovaného na doplnenie dokazovania v podobe výsluchu znalca [redacted], ktorý vo veci podal znalecký posudok týkajúci sa kvantifikácie škody na predmetnom hoteli [redacted].

Je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa sa s týmto návrhom na doplnenie dokazovania vyporiadal tak, že návrh v tomto smere zamietol, a to napriek tomu, že sa znaleckým posudkom ako rozhodujúcim dôkazom pre kvantifikáciu výšky škôd uplatňovanej v tomto konaní vôbec nezaoberal a bližšie tento dôkaz nevyhodnotil ani v odôvodnení svojho rozhodnutia.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že znalec vo svojom znaleckom posudku kvalifikuje tri druhy škôd, ktoré zistil na predmetnom hoteli [REDACTED].

Ide o škodu, ktorá vznikla v dôsledku zrýchleného opotrebenia objektu, v dôsledku nekvalitnej výroby objektu, teda o tzv. dielčie opotrebenie objektu z nekvalitnej výroby, ktoré znalec kvantifikuje v rozsahu 5%, ďalej ide o opotrebenie objektu z dôvodu nedostatočnej údržby objektu, ktoré kvantifikuje v rozsahu 8,5% a napokon ide o škodu, ktorá vznikla v dôsledku násilného poškodenia konštrukcií a zariadení objektu neznámym páchatelom ktorú kvantifikuje vo výške 6,74%.

V závislosti od toho prisudzuje znalec nekvalitnej stavebnej výrobe a zrýchlenému opotrebeniu v tomto smere hodnotu 2.284.666,54 Sk. Zrýchlenému opotrebeniu objektu v dôsledku zanedbania údržby hodnotu 3.883.933,89 Sk a násilnému poškodeniu hotela hodnotu 1.999.216,- Sk, čo spolu predstavuje sumu 8.167.816,- Sk, vychádzajúc z ceny objektu 49.917.326,50 Sk ako zo základnej ceny, z ktorej bola vypočítaná škoda objektu v znaleckom posudku.

V ďalšej časti svojej práce však znalec poukazuje na to, že ak má stanoviť všeobecnú hodnotu, resp. trhovú cenu predmetného hotela a v danom prípade postupovať tzv. reprodukčnou metódou nedovoľuje mu súčasná legislatíva tento postup kvalifikovať ako znalecký posudok ale môže tento postup uviesť len vo forme tzv. odborného posudku, v ktorom ustálil základnú cenu objektu hotela na sumu 182.189.730,60 Sk a v závislosti od toho ustálil výšku škody na sumu 34.112.294,- Sk. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že bližšie preskúmanie tejto časti vyčíslení znalca [REDACTED] nie je možné so zreteľom na to, že chýba strana 35 predmetného posudku.

V každom prípade je však potrebné konštatovať, že vyčíslenie výšky škody zo strany znalca pribratého v tomto konaní a predovšetkým štruktúra položiek, ktoré by túto škodu mali tvoriť vzbudzujú značné pochybnosti.

Znalec bližšie nevysvetlil (a súd prvého stupňa sa nijako nezaoberal) otázkou, či možno za škodu, za ktorú by mal zodpovedať subjekt, ktorý mal zabezpečovať starostlivosť o hotel možno považovať aj zrýchlené opotrebenie objektu z príčin nekvalitnej výroby objektu.

Taktiež sa súd prvého stupňa bližšie nezaoberal druhou položkou, ktorá by mala tvoriť súčasť celkovej ustálenej škody na hoteli, a to opotrebenie objektu z dôvodu nedostatočnej údržby objektu, pričom v tejto súvislosti znalec [REDAKOVANÉ] poukázal predovšetkým na neodstránené poruchy a defekty na jednoplášťovej plochej streche lôžkovej časti a taktiež na absenciu údržby pri defekte hydroizolácie prvého podzemného podlažia, pričom tieto okolnosti urýchlili proces starnutia objektu a zároveň znalec konštatuje aj absenciu ďalších udržiavacích prác, najmä v podobe netemperovania rozvodu ústredného kúrenia, neuzavretia rozvodu vody a neutesnenia vodovodných uzáverov.

Z uvedeného vyplýva, že aj položka č. 2 štruktúry škody, ktorá mala na hoteli [REDAKOVANÉ] vzniknúť má viacero častí, ku ktorým však nebolo vykonané žiadne dokazovanie z pohľadu toho, z čoho je odvodená zodpovednosť žalovaného za túto časť škody a akými teoretickými (i praktickými) úvahami sa súd prvého stupňa riadil pri ustálení zodpovednosti žalovaného vo vzťahu k tejto časti škody.

Rovnaké úvahy súdu prvého stupňa absentujú aj vo vzťahu k tretej položke tvoriacej súhrnnú škodu na predmetnom hoteli a to je škoda vyplývajúca z násilného poškodenia konštrukcií a zariadení hotela neznámym páchatelom.

Z odôvodnenia súdu prvého stupňa nie je možné zistiť, ako sa ustanovenie § 145 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka v podobe porušenia povinnosti uvedených v § 129f ods. 4 Hospodárskeho zákonníka vzťahuje na žalovaného v zmysle jednotlivých druhov škôd, ktoré celkovú škodu na hoteli tvoria.

Za týchto okolností je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné a ako také muselo byť zrušené postupom podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) O. s. p., nakoľko okrem nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa existujú aj pochybnosti o správnosti zistenia skutkového stavu v predmetnej veci.“

Krajský súd uznesením č. k. 1 Co 9/2015-1222 z 27. apríla 2015 z týchto dôvodov uložil okresnému súdu „doplniť dokazovanie výsluchom znalca [REDACTED], ktorý podal vo veci predmetný znalecký posudok a ustáliť, či žalovaný nesie zodpovednosť za všetky čiastkové druhy škôd, ktoré tvoria celkovú škodu na predmetnom hoteli [REDACTED] a z akých dôvodov. V tomto smere sa súd prvého stupňa nezaobíde bez podrobného výsluchu znalca, ako aj vyjadrenia účastníkov.

Z hľadiska časového je dôležité, aby si súd prvého stupňa ujasnil časový moment, od ktorého je možné uvažovať so zodpovednosťou žalovaného za vznik škody na predmetnom hoteli, pričom istý podklad v tomto smere dáva dokazovanie vykonané už na súde prvého stupňa, z ktorého vyplýva, že k odovzdaniu kľúčov žalovanému od predmetného hotela [REDACTED] došlo 3. 5. 1994, pričom vo vzťahu k tomuto dátumu je nepochybné, že žalovaný mal predmetný hotel vo svojej dispozícii (aj v zmysle vyššie uvedených záverov Ústavného súdu SR).

Dokazovanie na súde prvého stupňa je potrebné viesť potom v tom smere, aby bolo preukázané, aké škody vznikli na predmetnom objekte v období od rozhodujúceho časového momentu, v ktorom získal žalovaný správu objektu a tento prevzal do svojej dispozície.

Znalecké dokazovanie je potrebné doplniť (či už výsluchom znalca alebo písomným doplnením jeho znaleckého posudku) aj z toho dôvodu, že výška škody musí byť nepochybne preukázaná znaleckým posudkom, ktorý však nemôže mať akýsi duálny charakter, teda znaleckého posudku na jednej strane a tzv. odborného posudku zaoberajúceho sa trhovou cenou objektu a z nej vyplývajúcou škodou na strane druhej. Znalecký posudok musí mať jednoznačný charakter, pričom pochopiteľne nie je vylúčené, že znalec by mal vychádzať zo všeobecnej, teda trhovej hodnoty objektu, vo vzťahu ku ktorému ustaluje výšku spôsobenej škody.

Pokiaľ ide o návrhy žalovaného a vedľajších účastníkov smerujúce k opätovnému výsluchu svedkyne [REDACTED], v tomto smere je potrebné konštatovať, že tieto návrhy sú v súčasnom štádiu konania a predovšetkým so zreteľom na závery Ústavného súdu SR v predmetnej veci nenáležité, pretože ako už vyššie bolo naznačené, ústavný súd vo svojom náleze konštatoval, že k prevzatiu predmetného hotela [REDACTED] zo strany žalovaného došlo a z tohto záveru (bod II.3 citovaného nálezu) odvíjajú sa potom okolnosti

smerujúce k zodpovednosti žalovaného za vzniknutú škodu s tým, že dôkazné bremeno týkajúce sa možného zbavenia sa zodpovednosti v zmysle vyššie uvedeného leží na žalovanom.

Až po takto vykonanom dokazovaní a právnych úvahách, ktoré budú vyžadovať predovšetkým náležité zaoberanie sa so všetkými okolnosťami vzťahujúcimi sa na štruktúru škody na predmetnom hoteli [REDAKOVANÉ] a ustálení zodpovednosti zo strany žalovaného vo vzťahu ku každej z nich v zmysle § 145 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka bude možné vo veci zákonne rozhodnúť.“

Uznesenie krajského súdu č. k. 1 Co 9/2015-1222 z 27. apríla 2015 bolo sťažovateľke doručené 15. mája 2015.

Sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu smerujúcu proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 Co 9/2015-1222 z 27. apríla 2015 na porušenie jej základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy odôvodnila tým, že krajský súd zvýhodnil žalovanú na úkor sťažovateľky, nariadil vykonať dokazovanie na skutkovú okolnosť, ktorá nebola medzi účastníkmi od roku 1999 sporná, nariadil vykonať dokazovanie, ktoré je objektívne neuskutočniteľné, a na svoje rozhodovanie nepoužil relevantnú normu, keď rozhodol o zrušení rozsudku okresného súdu podľa takých ustanovení procesného práva, ktoré sa na vec nevzťahujú. Pokiaľ krajský súd akceptoval návrh žalovanej na vykonanie výsluchu znalca [REDAKOVANÉ], žalovaná už na takýto procesný návrh nemala právo, pretože ešte na pojednávaní pred okresným súdom výslovne vyhlásila, že nemá žiadne námietky proti tomuto posudku. Krajský súd návrh na výsluch tohto znalca posúdil formalisticky a jednostranne v prospech žalovaného. Navyše znalec [REDAKOVANÉ] prestal byť znalcom ešte v roku 2011. Pokiaľ krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu podľa § 22 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podmienky pre aplikáciu tohto ustanovenia naplnené neboli, pretože pre aplikáciu tohto ustanovenia musí ísť súčasne o nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie, avšak, ako konštatoval aj sám krajský súd, okresný súd vec posúdil po právnej stránke správne.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Sťažnosť ústavnému súdu teda možno podať len vtedy, keď boli pred jej podaním vyčerpané všetky prostriedky, ktoré zákon na ochranu práv poskytuje. Takým prostriedkom sa podľa ustanovenia § 53 zákona o ústavnom súde rozumie riadny opravný prostriedok, mimoriadny opravný prostriedok, výmúč návrh na obnovu konania a iný právny prostriedok, ktoré sťažovateľovi zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd poskytuje.

Ústavný súd, pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) je „výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 195/2010).

Aj keď je napadnuté uznesenie krajského súdu z formálneho hľadiska právoplatným rozhodnutím, nejde však o rozhodnutie, ktorým by konanie skončilo, ale rozhodnutie, ktorým bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Konanie v právnej veci sťažovateľky o náhradu škody sa tak napadnutým rozhodnutím ešte meritórne neskončilo. Sťažovateľka tak bude mať naďalej možnosť uplatniť si svoje práva v súdnom konaní medzi ňou a žalobkyňou, ktoré ďalej prebieha.

Inými slovami, ústavná sťažnosť je nedôvodná, resp. predčasná, ak smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu krajského súdu, ktoré treba považovať za procesné rozhodnutie nemajúce charakter rozhodnutia „konečného“ (I. ÚS 35/2012, II. ÚS 666/2013, I. ÚS 457/2011). Podľa zistenia ústavného súdu vo veci sťažovateľky v tomto čase konanie vo veci samej pokračuje na okresnom súde. Až po jeho ukončení, prípadnom uplatnení odvolania a vydaní rozhodnutia krajským súdom vo veci samej (ako aj po využití možnosti podať mimoriadne opravné prostriedky) bude mať sťažovateľka možnosť uplatniť ochranu svojich práv podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však zároveň je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne opravných konaniach (IV. ÚS 322/09). V danom prípade ústavný súd nezistil, že by boli podmienky uvedených výnimiek splnené.

Ústavný súd preto vzhľadom na princíp subsidiarity svojej právomoci vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj na svoju doterajšiu rozhodovaciu prax sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení označeného uznesenia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o trovách konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy),

ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2015